

Arrest

nr. 172 016 van 18 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 30 augustus 2014 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

*“De heer, die verklaart te heten:
[...]*

*Naam/[...]: [H., A.],
[...]
Nationaliteit/[...]: Algerije
In voorkomend geval/[...], ALIAS: [M. M.]*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
uiterlijk op 30.08.2014.
[...]*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1 :

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

*artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

*De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort
Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal van een gsm
PV nr AN.18.LB.116917/2014 van de politie van A'pen*

*Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België
Betrokkene geeft een valse identiteit op*

[...]"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"2.1.1.

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat de bestreden beslissing als naam vermeld [H. A.], geboren op [...], zonder gekende geboorteplaats, met als nationaliteit 'Algerije' en bovendien vermeld: 'in voorkomend geval, ALIAS [M. M.]'. De bijlage 13 vermeld als OV nummer [...] (stuk 1)

Zoals reeds aangegeven is verzoeker, de heer [M. M.], geboren te [...], Algerije op [...], met de Algerijnse nationaliteit en in het bezit voor een verblijfsvergunning voor Frankrijk geldig tot 20 oktober 2023.

De heer [H. A.] is onbekend voor verzoeker en is geenszins verzoeker.

Verzoeker begrijpt niet waarom de bestreden beslissing vermeldt dat zijn naam [M. M.] als alias aangeduid wordt, nu verzoeker wel degelijk [M. M.] heet!

Verzoeker kan zijn naam alsmede aantonen aan de hand van de volgende documenten:

- Verblijfsvergunning voor Frankrijk geldig tot 20 oktober 2023 (stuk 2);
- Zijn internationaal paspoort afgeleverd door de Algerijnse autoriteiten geldig tot 23 november 2015 (stuk 3);

- Kopie van zijn rijbewijs afgeleverd door de Franse autoriteiten op 23 april 2013 (stuk 5);

- Kopie van zijn huwelijksakte afgeleverd door de autoriteiten in Roubaix d.d. 14 augustus 2014 (stuk 4).

In het kader van zijn verhoor door de politiediensten op 30 augustus 2014 werd alsmede de naam van verzoeker genoteerd als volgt: [M. M.]. De politiediensten hebben geenszins een melding gemaakt van enige alias in zijn Proces-Verbaal van verhoor. (stuk 7)

De bijlage 13 vermeldt dat verzoeker een valse identiteit opgeeft. Dit is totaal onbegrijpbaar voor verzoeker.

Indien de politiediensten van oordeel waren dat verzoeker een valse identiteit zou opgegeven hebben, zou hij hieromtrent dat niet ondervraagd geweest zijn en zouden dan zijn verblijfsvergunning voor Frankrijk en rijbewijs afgeleverd door de Franse autoriteiten niet in beslag genomen geweest zijn?

Verzoeker is de heer [M. M.], geboren te [...], Algerije op [...], met de Algerijnse nationaliteit, in het bezit voor een verblijfsvergunning voor Frankrijk geldig tot 20 oktober 2023 en in het bezit van een internationaal paspoort afgeleverd door de Algerijnse autoriteiten geldig tot 23 november 2015.

De bestreden beslissing verwijst vervolgens naar artikel 7, al 1, 1° Vreemdelingenwet.

Artikel 7, al 1, 1° luidt als volgt:

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;’

Zoals reeds voorheen aangegeven is verzoeker wel degelijk houder van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten voor binnenkomst in het Rijk. Verzoeker is namelijk houder van een verblijfsvergunning voor Frankrijk afgeleverd door de Franse autoriteiten op 21 oktober 2013, geldig tot 20 oktober 2023 en houder van een internationaal paspoort afgeleverd door de Algerijnse autoriteiten op 16 mei 2012, geldig tot 23 november 2015.

Door het nemen van de bestreden beslissing is het derhalve duidelijk dat de verwerende partij omwille van voormelde redenen en opmerking betreffende de naam/alias zich schuldig gemaakt heeft aan een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 7, al. 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, al. 1, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : (...) 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Uit voormelde artikel blijkt dat indien verwerende partij zich wenst te beroepen op artikel 7, al. 1, 3° Vreemdelingenwet teneinde een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker, inzake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Dit houdt in dat de verwerende partij dan ook dient te motiveren waarom verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De vraag die zich hier stelt is of het vermoeden dat verzoeker een gsm zou gestolen hebben voldoende is om te oordelen dat het gedrag van verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en of het gedrag van verzoeker in verhouding staat tot de genomen beslissing.

Door het niet motiveren waarom het gedrag van verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden in de bestreden beslissing, schendt de bestreden beslissing artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeeste appreciatiefout, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel en artikel 7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De bestreden beslissing meent dat er een risico op onderduiken bestaat en verwijst naar artikel 74/14 § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. Alsmede voormeld argument is zeer vreemd aangezien zoals reeds hiervoor gemeld, verzoeker:

- houder is van een verblijfsvergunning voor Frankrijk afgeleverd op 21 oktober 2013 en geldig tot 20 oktober 2023;

- houder is van een internationaal paspoort afgeleverd door de Algerijnse autoriteiten op 16 mei 2012 en geldig tot 23 november 2015;

- een gekend adres heeft in Frankrijk: m.n. samen met zijn echtgenote woonachtig is te 59100 Roubaix, [...]

- en in Frankrijk samen met zijn echtgenote een uitkering ontvangt uitgaande van de 'Caisse d'allocations familiales du Nord' (stuk 8).

Verzoeker stelt zich de vraag waar incasu het risico op onderduiken bestaat?

Voor een begrip van de term 'risico op onderduiken' verwijst verzoeker naar artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

'risico op onderduiken : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;' Hierbij wordt verwezen naar een procedure tot verwijdering. Volgens artikel 1, 7° Vreemdelingenwet wordt voor de toepassing van de Vreemdelingenwet onder 'verwijdering' verstaan: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied.

Verzoeker is niet fysiek van het grondgebied verwijderd geweest door de Belgische autoriteiten overeenkomstig artikel 1,7° van de Vreemdelingenwet zodoende verzoeker niet kan aanzien worden als een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering overeenkomstig artikel 1, 7° en 11° Vreemdelingenwet.

Er is alsmede in casu geen actueel en reëel risico dat verzoeker zich zou onttrekken aan de autoriteiten aangezien het vaste adres van verzoeker in Frankrijk gekend is.

2.1.2.

Bovendien wenst verzoeker te verwijzen naar artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie en van artikel 8 EVRM.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

In casu werd verzoeker niet gehoord door de verwerende partij voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel werd genomen. Indien verzoeker wel gehoord was door de verwerende partij alvorens de beslissing werd genomen, kon hij de verwerende partij toelichten dat de naam vermeld in de bijlage 13 om een vergissing gaat en dat er geen risico op onderduiken bestaat aangezien hij een vast adres heeft in Frankrijk, aldaar ook een verblijfsvergunning heeft en getrouwd is met een Franse onderdaan met wie hij samenwoont en een gezin vormt in de zin van artikel 8 EVRM en deze info had tot een geheel andere beslissing kunnen leiden.

In casu werd ten aanzien van verzoeker een beslissing tot verwijdering genomen, m.n. een bijlage 13 en een inreisverbod, bijlage 13 sexes waardoor de richtlijn van 2008/115/EU van toepassing is. Van zodra er een Europese richtlijn van toepassing is, dient er alsmede rekening te worden gehouden met hogere normen van toepassing in het gemeenschapsrecht en m.n. alsmede artikel 41 van het Handvest.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt uitdrukkelijk voorzien dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde als volgt in het arrest gewezen op 26 september 2014, nr. 130 247:

"Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken." (...)

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de richtlijn van 2008/115/EU, een nuttig effect kent,

dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.”

In casu is er sprake van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod had kunnen beïnvloeden. (HvJ 10 september 2013, C-38/13 PPU, MG e.a., ro. 40)

Besluit

De verwerende partij maakt zich in de bestreden beslissing schuldig aan een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen; schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, manifeste appreciatiefout, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel; schending van artikel 7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van artikel 8 EVRM en schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie.”

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en omdat hij in het Rijk verblijft zonder dat hij houder is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. In dit verband wordt verduidelijkt dat enerzijds hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en anderzijds hij op heterdaad is betrapt voor de diefstal van een gsm, waarvoor wordt verwezen naar een nummer van proces-verbaal van de politie van Antwerpen. Verzoeker wordt verder, op grond van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, geen termijn gegeven voor vrijwillig vertrek, gelet op zowel een risico op onderduiken als het gegeven dat hij een gevaar is voor de openbare orde. Het risico op onderduiken wordt onderbouwd door te stellen dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België en hij een valse identiteit opgeeft. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet – bepalingen die de grondslag vormen van de thans bestreden beslissing – luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...] 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Het is niet betwist dat verzoeker in België niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om er zich te vestigen.

Verzoeker werd onder meer bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat hij door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder motiveerde dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op diefstal van een gsm en verwees daarbij naar een nummer van proces-verbaal. Het gegeven dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde, gelet op de betrapping op heterdaad op diefstal, werd ook weerhouden om verzoeker, overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen.

Verzoeker geeft aan dat er louter sprake kan zijn van een *“vermoeden dat [hij] een gsm zou gestolen hebben”* en is van mening dat op deze enkele grond niet voldoende blijkt dat hij gelet op zijn gedrag de openbare orde kan schaden of een gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker lijkt aldus te betwisten dat er sprake is van een betrapping op heterdaad. Wat dit betreft, kan de Raad inderdaad enkel maar vaststellen dat gelet op de stukken van het administratief dossier zoals dit werd neergelegd bij de Raad niet op duidelijke wijze blijkt dat er sprake was van een betrapping op heterdaad. Het betreffende proces-verbaal zelf, of een afschrift hiervan, is niet opgenomen in het administratief dossier. Wel bevindt zich in het dossier een *“administratief verslag vreemdelingencontrole”* van 30 augustus 2014. Hierop wordt aangegeven dat verzoeker wordt verdacht van diefstal van een gsm. De in dit verband opgenomen handgeschreven vermeldingen zijn slechts deels leesbaar. Dit stuk laat de Raad niet toe om vast te stellen dat er sprake was van een betrapping op heterdaad. Verzoeker betwist ook, gelet op een bijgevoegd proces-verbaal van verhoor, het hem ten laste gelegde feit van diefstal. Het voormelde *“verslag vreemdelingencontrole”* laat de Raad ook niet toe om op duidelijke wijze kennis te nemen van de concrete vaststellingen die door de politie in dit verband werden gedaan. De stukken van het administratief dossier laten de Raad onvoldoende toe duidelijkheid te verkrijgen omtrent het persoonlijke gedrag van verzoeker.

De Raad stelt dan ook vast dat niet blijkt dat het motief in de bestreden beslissing dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op diefstal van een gsm steun vindt in de stukken van het neergelegde administratief dossier en in het licht van dit gegeven het ook kennelijk onredelijk is waar wordt besloten dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden of een gevaar is voor de openbare orde terwijl er onvoldoende duidelijkheid bestaat omtrent het concrete gedrag van verzoeker en de ter zake gedane concrete vaststellingen door de politie.

Verweerder heeft ook nog een tweede motief opgenomen in de bestreden beslissing op grond waarvan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Dit motief steunt op artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en op het bestaan van een risico op onderduiken. In dit verband motiveerde verweerder dat verzoeker geen officiële verblijfsplaats heeft in België en hij een valse identiteit opgeeft.

Verzoeker benadrukt in dit verband andermaal dat hij houder is van een Franse verblijfsvergunning en een gekend adres heeft in Frankrijk. Hij brengt ook een stuk aan waaruit moet blijken dat hij en zijn echtgenote in Frankrijk een uitkering genieten. Verzoeker betwist verder ook een valse naam te hebben opgegeven en verwijst naar het proces-verbaal van verhoor van de politiediensten dat zijn correcte naam vermeldt.

De Raad stelt vast dat uit het *“administratief verslag vreemdelingencontrole”* van 30 augustus 2014 niet blijkt dat verzoeker op dat ogenblik een valse identiteit zou hebben opgegeven. Er wordt immers aangeduid dat verzoekers identiteit werd vastgesteld aan de hand van een identiteitskaart, waarbij wordt bedoeld op de Franse verblijfstitel die verzoeker op dat ogenblik in zijn bezit had. Het gegeven dat naar

aanleiding van verzoekers aantreffen in 2014 werd vastgesteld dat hij in 2010 onder een andere identiteit reeds werd aangetroffen in België, toont nog niet aan dat verzoeker ook in 2014 – intussen gehuwd met een Franse onderdaan en in het bezit van een Franse verblijfstitel – een valse identiteit opgaf, zoals dit wordt voorgehouden in de bestreden beslissing. Dit gegeven vindt andermaal geen voldoende grondslag in het administratief dossier zoals dit voorligt bij de Raad. Evenmin kan in de bestreden beslissing worden gelezen op welke wijze uit het gegeven dat verzoeker in 2010 een valse identiteit opgaf actueel nog een risico op onderduiken zou blijken, te meer nu hij intussen – hetgeen niet wordt betwist door verweerder – verblijfsgerechtigd is in Frankrijk. Het is verder op zich niet betwist dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België. Verweerder betwist op zijn beurt evenwel evenmin dat verzoeker, nu hij bij zijn aantreffen zijn Franse verblijfsvergunning voorlegde, officieel verblijft in Frankrijk. Zo blijkt uit een stuk in het administratief dossier ook dat het enkel de bedoeling was een inreisverbod voor België op te leggen, in plaats van voor alle Schengenlidstaten. Gelet op de stukken die voorliggen blijkt ook dat de Franse verblijfsvergunning een verblijfsadres in Frankrijk vermeldt. Er wordt verder geen gewag gemaakt van aanwijzingen dat verzoeker, die aan de politie verklaarde uit te zijn geweest in Antwerpen en op weg te zijn geweest naar zijn wagen, een verlengd verblijf in België beoogde. Het komt de Raad kennelijk onredelijk voor waar in een dergelijke situatie, op de enkele grond dat verzoeker geen officiële verblijfplaats heeft in België, een risico op onderduiken wordt weerhouden. Er blijkt niet dat in de thans voorliggende situatie op de enkele grond dat verzoeker geen officieel adres heeft in België sprake zou zijn van “*objectieve en ernstige elementen*” die wijzen op een “*actueel en reëel risico [...] om zich te onttrekken aan de autoriteiten*”, zoals vereist gelet op artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Nu dient te worden aangenomen dat verweerder met miskennis van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek nam, zijnde een modaliteit van dit bevel dat hiermee onlosmakelijk is verbonden, en het gegeven dat een dergelijke beslissing het bestuur verplichtte om overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een inreisverbod op te leggen en aldus verstrekkender gevolgen had, dringt een nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS